

Esu žmogus
iš Lietuvos

Sau, Tėvynei,
pasauliui

Vaikų, paauglių, jaunuolių kūrybinių darbų elektroninė knygelė „ Esu žmogus iš Lietuvos¹ sau, tėvynei, pasauliui²“, skirta Pasaulio lietuvių metams paminėti.

Projektas finansuotas Lietuvos Respublikos švietimo, mokslo ir sporto ministerijos.

Projekto dalyviai: Liuksemburgo I Europos mokykla, Liuksemburgas, Briuselio IV Europos mokykla, Belgija, Frankfurto Europos mokykla, Vokietija, Vasario 16- oji gimnazija, Vokietija, Bergeno Europos mokykla, Nyderlandai, Barselonos LT mokyklėlė, Ispanija, Talino Europos mokykla, Estija.

Knygelės viršelis- Almos Plančiūnaitės³ darbas „ Mano gyvybės medis“, pirmas puslapis- Amelijos Šiaulytės⁴ „ Mano gyvybės medis“

Parengė Liuksemburgo I Europos mokyklos lietuvių kalbos mokytojos Lina Talačkienė ir Jurgita Orlovaitė.

Dėkojame poetei Agnei Žakrakalytei už pasidalintą patirtį.

¹ Perfrazuota Sigitos Gedos „ Giesmė apie Pasaulio medį“ eilutė.

² Perfrazuota Vydūno mintis apie tris individo dvasinio brendimo etapus.

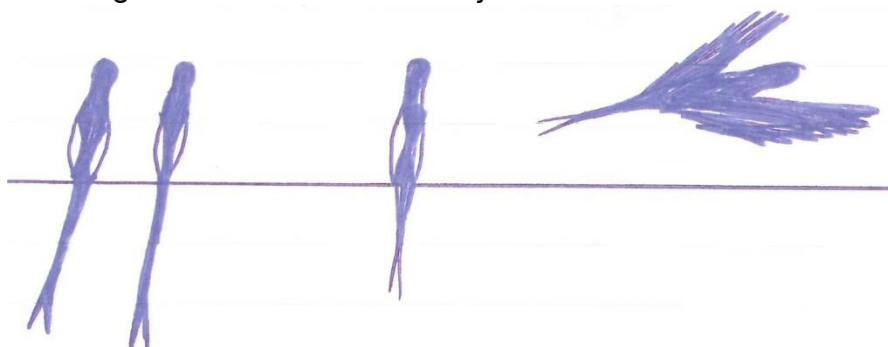
³ Liuksemburgo I Europos mokykla, 16 m.

⁴ Liuksemburgo pirma Europos mokykla, 17 m.

Sofija Zaleskytė, 9 m.

Būti lietuve reiškia būti laisvai. Laisvai kaip paukščiai, kurie skraido raudoname danguje, laimingi ir linksmi. Aš esu lietuvė ir tuo labai didžiuojuosi, kad šneku sena ir gražia kalba. Visi lietuviai ja čiulba.

Liuksemburgo / Europos mokykla, Liuksemburgas
Mokytoja Sonata Kučinskaitė

GIMTINĖS SPALVOS

Mokytoja Ina Klimaitienė :

Kokias parinksite spalvas, kurdami savo tautinę juostą?

Mantė Kuliešiūtė, 6m. :

Mėlyną, nes tai Baltijos jūra. Žalią, nes tai mano tėvelių gimtinės medžių lapų, žolės ir eglių spalva. Dar pasirinksiu raudoną spalvą, nes tai lietuviškų braškių skonis ir kvapas. Manau, priderinsiu ir rudą spalvą, nes tai šakų, kaštonų ir gilių spalva. Pavaizduosiu juostą pasikartojančiais raštais, tarsi tai būtų lietuviškų dainų posmai.

Eleonora Dhaliwal, 6 m.:

Pirmiausia paimsiu geltoną spalvą, nes ji primena kažką senoviška. Tada šviesiai oranžinę, nes primena saulės spinduliais apšviestus Lietuvos laukus. Rinksiuosi ir raudoną spalvą, nes tai – žuvusiųjų už Lietuvos laisvę kraujo spalva. Pilką – nes man tai mena mamos, senelių nuotraukų albumus ir mamos senas lėles.

Vytis Sereičikas, 6 m.

Gimtinės spalva žalia, nes man patinka gamta. Lietuva tokia maža šalis, o tiek daug joje medžių! O kokio grožio yra Preila, ar kada matėte? Todėl savo juostoje panaudosiu ir mėlyną spalvą. Preilos smėlyje auga tokia ilga žolė, kuri kandžiojasi... Todėl tapysiu ir tamsiai žalia spalva. Be to, Lietuvoje yra daug labai tamsių medžių.

Melita Reinytė, 6 m. :

Pasirinksiu geltoną, žalią, mėlyną spalvas... Geltoną, nes Lietuvoje dieną šviečia saulė, o naktį žiba Mėnulis bei žvaigždės. Žalią, nes Lietuvoje viskas taip žalia žalia... Ten auga tokie gražūs medžiai! Mėlyną, nes tai rugiagėlių spalva, kurias mačiau ne kartą viešėdama pas senelius Lietuvoje. Kartais tokio pat mėlynumo matau ten ir dangų, todėl mėlyna spalva būtina mano juostoje. Tikriausiai dar panaudosiu rudą spalvą, nes Lietuvoje daug kas mėgsta drožinėti iš medžio.

Elizabeta Ambraziūnė, 7 m..:

Bandysiu suderinti žalią, violetinę ir baltą spalvas. Žalia – tai Lietuvos žolė, violetinė man primena senovę, o dar tai Lietuvos vandenų, ežerų ir upių spalva. Baltą, nes tokį ryškų baltumą mačiau tik žiemą pas močiutę Lietuvoje.

*Liuksemburgo I Europos mokykla, Liuksemburgas
Mokytoja Ina Kimaitienė*

Milda Antanavičiūtė, 7 m.

Lietuva- tai mano senelių kaimas, jų sodyba. Prisimenu, kaip aš einu su savo močiute rudenį grybauti, kaip Aira ir Plukė žaidžia gaudynių, prisimenu pusseserę, pusbrolių, dėdę, tetą. Taip pat prisimenu Vilniaus universitetą. Aš matau Gedimino kalną, kopas...

*Frankfurto Europos mokykla, Vokietija
Mokytoja Aleksandra Mokry*

Guoda Antanavičiūtė, 9 m.

4

Užsimerkusi įsivaizduoju pievą, kurioje stovi ąžuolas, o aplink miškai miškai. Jis šviečia kaip didelė graži saulė. Man primena kaimą. Kai išgirstu žodį *Lietuva*, galvoju apie pusseserę, pusbrolių, močiutę, senelį, Plukę... Aš taip pat galvoju apie didvyrius, kunigaikščius, kraują. Suprantu, kad Lietuva niekad nebijojo priešų ir kad dėl to stipriausias žmogus pasaulyje – lietuvis.

*Frankfurto Europos mokykla, Vokietija
Mokytoja Aleksandra Mokry*

Bernardas Gabrielaitis, 11 m.

LIETUVA IR PASAULIS MANO AKIMIS

Anksčiau, kai gyvenau Lietuvoje, viskas klostėsi gerai. Labai buvo gera gyventi priemiestyje, kur daugiau ramybės ir yra šviežio oro. Ir šeimoj visi stengėsi dirbti – prižiūrėti namus, aplinką.

Aš buvau trečioje klasėje, kai mano mama gavo pasiūlymą dirbti Europos Komisijoje Briuselyje. Tada man buvo sunku palikti Lietuvą, mokyklą ir išsikraustyti gyventi kitur. Atvykau į Briuselio 2-ąją Europos mokyklą, kur palaipsniui man viskas ėmė patikti. Šitoje mokykloje yra ne tik lietuvių vaikų, mokytojų, bet ir užsieniečių. Čia galiu išmokyti norėta prancūzų kalbą. Dar susiradau naujų draugų, mes kalbamės kas iš kokios šalies esame, tad ir aš pasakojau apie savo gražiąją Lietuvą, jos didingą istoriją, baltą žiemą, ypač seną ir unikalią mūsų kalbą ir kitus dalykus.

Dažnai su šeima grįžtame į Lietuvą per atostogas. Močiutė grįžimo proga privirdavo uogienių, prislėgdavo „tinginių“ ir pripirkdavo šakočių... Žinoma, mes lietuviškų saldumynų parsiveždavome ir į Briuselį. Ir ne tik saldumynų. Per ilgėlesnę pertrauką valgydavome savo klasėje, mokytoja tuoj juokaudama klausdavo: „Kas gi buvote Lietuvoje? Užuodžiu lietuviškas dešras.“

Taip pat yra lietuvių sporto žaidynės Belgijoje, kur susirenka draugai, tėvai ir kiti pažįstami. Būna daug rungčių ir linksmybių. Svarbiausia visa lietuvių bendruomenė yra drauge. Skamba gimtoji kalba, dainos, juokas...

Kartais tikrai pagalvoju: nesvarbu kokiam tu pasaulio krašte gyveni, svarbu, kad žinai, jog esi lietuvis.

*Briuselio II Europos mokykla, Belgija
Mokytoja Audronė Anulienė*

Bernardas Gabrielaitis, 11 m.

„UŽUODŽIU LIETUVIŠKAS DEŠRAS!“

Anksčiau, kai gyvenau Lietuvoje, viskas klostėsi gerai. Labai buvo gera gyventi priemiestyje, kur daugiau ramybės ir yra šviežio oro. Ir šeimoj visi stengėsi dirbti – prižiūrėti namus, aplinką.

Aš buvau trečioje klasėje, kai mano mama gavo pasiūlymą dirbti Europos Komisijoje Briuselyje. Tada man buvo sunku palikti Lietuvą, mokyklą ir išsikraustyti gyventi kitur. Atvykau į Briuselio 2-ąją Europos mokyklą, kur palaipsniui man viskas ėmė patikti. Šitoje mokykloje yra ne tik lietuvių vaikų, mokytojų, bet ir užsieniečių. Čia galiu išmolti norėtą prancūzų kalbą. Dar susiradau naujų draugų, mes kalbamės, kas iš kokios šalies esame, tad ir aš pasakoju apie savo gražiąją Lietuvą, jos didingą istoriją, baltą žiemą, ypač seną ir unikalią mūsų kalbą ir kitus dalykus.

Dažnai su šeima grįžtame į Lietuvą per atostogas. Močiutė grįžimo proga privirdavo uogienių, prislėgdavo „tinginių“ ir pripirkdavo šakočių... Žinoma, mes lietuviškų saldumynų parsiveždavome ir į Briuselį. Ir ne tik saldumynų. Per ilgėlesnę pertrauką valgydavome savo klasėje, mokytoja tuoj juokaudama klausdavo: „Kas gi buvote Lietuvoje? Užuodžiu lietuviškas dešras.“

Taip pat yra lietuvių sporto žaidynės Belgijoje, kur susirenka draugai, tėvai ir kiti pažįstami. Būna daug rungčių ir linksmybių. Svarbiausia visa lietuvių bendruomenė yra drauge. Skamba gimtoji kalba, dainos, juokas...

Kartais tikrai pagalvoju: nesvarbu, kokiam tu pasaulio krašte gyveni, svarbu, kad žinai, jog esi lietuvis.

*Briuselio II Europos mokykla, Belgija
Mokytoja Audronė Anulienė*

*Barselonos LT mokyklėlė, Ispanija
Mokytoja Solveiga Stankevičiūtė*

Dagnis Hopas, 12 m.

LIETUVA IR PASAULIS MANO AKIMIS

Lietuva yra labai graži šalis. Kitos šalys irgi gali būti gražios, bet jos neprilygsta mano mylimai Lietuvai. Gerbiu kiekvieną tautą, bet savąją myliu labiausiai.

Norėčiau aplankyti visus žemynus, skirtingas šalis ir palyginti su savąja šalimi, kultūra. Manau, svarbiausia, kad viso pasaulio žmonės būtų tolerantiški, draugiški, pakantūs, svetingi. Norėtusi, kad nebūtų pykčio, vaidų, karų. Jei visi išmokytų gerbti vieni kitus, ko gi bereikėtų daugiau, tikrai įsivyratų taika. Būtent lietuviai gerai žino, ką reiškia laisvė, taika, ramybė. Negailastinga istorija parodė laisvės vertę. Man senelis ir tėvelis vis papasakoja įdomių faktų iš Lietuvos istorijos.

Dabar gyvenu ne Lietuvoje, bet visada jaučiuosi esąs tikras lietuvis, nes daugiau nei pusę savo amžiaus gyvenau Lietuvoje. Jos ir giminaičių labai pasiilgstu, ypač savo senelių. Pasiilgstu močiutės lietuviškų patiekalų. Nors mėgstu picą ir *burgerių*, bet močiutės maistas lyderiauja mano skonio receptoriams.

Tad tuoj atostogos ir mes skrisim su šeima pas senelius. Bus tikrai gera. Dar aplankysim iškeliavusių pas Dievulį artimųjų kapelius, juk artėja Vėlinės.

*Briuselio II Europos mokykla, Belgija
Mokytoja Audronė Anulienė*

Joris Palepsaitis, 8 m.

*Bergeno Europos mokykla, Nyderlandai
Mokytoja Laimutė Tiškuvienė*

Bernardas Gabrielaitis, 11 m.
JEIGU BŪČIAU PITERIS PENAS

Aš Piteris Penas - berniukas, kuris moka skraidyti, taip pat mokau kitus skraidyti. Stengiuosi būti visada nuoširdus ir linksmas.

O kaip būtų gerai nusukti į Lietuvą, pavalgyti šaltibarščių ir daugybę lietuviškų patiekalų. Taip pat norėčiau nusukti į savo gimtąjį miestą Vilnių dabar ir po šimto metų. Ten aš susitikčiau su savo seneliu, kuris man papasakotų apie surūdijusią kulka, kurią rado po karo. Iki šiol ta kulka guli stalčiuje padėta senelio kambaryje. Kai buvo Antrasis pasaulinis karas, jam buvo ketveri metukai. Karo metu jis pasimetė nuo tėvų. Taip pat senelis pasakojo, kaip spėliodamos jam išrinko vardą vaikų namų auklėtojos. Iš pradžių jis buvo Jonas, o vėliau Česlovas. Pati įdomiausia istorija buvo, kai jis pabėgo iš vaikų namų. Gaila, kad jis jau paliko šį žemišką gyvenimą, mus... Rodos, taip anksti, taip netikėtai ir liūdnai... Močiutė mane guodžia, kad jis pas Dievulį ir mes dar būtinai susitiksime.

Labiausiai norėčiau patekti į savo mėgstamą vietą paatostogauti ir pasimaudyti jūroje prie gražių kopų Kuršių nerijoje. Kai būnu vienišas, susirandu draugų ir pažaidžiam įvairių žaidimų, bet linksmiausiai žaidžiame slėpynes ir gaudynes. Na, iš tikrųjų norėčiau visą pasaulį pamatyti. Senus draugus prisiminčiau, susitikčiau, išdaigas krėsčiau...

Aš iš sapno pabudau, žiūriu aš ne Piteris Penas, o Bernardas. Ir gyvenu aš ne Niekados šalyje, o viešiu pas močiutę Lietuvoje. Kaip gerai, kad nesu tas vienišas berniukas iš Niekados šalies, iš škotų klasiko Džeimso Matju Bario knygos...

Briuselio II Europos mokykla, Belgija
Mokytoja Audronė Anulienė

Jonas Nevedomskas, 11 m.
LIETUVA MANO AKIMIS

Neretai pagalvoju, ką reiškia būti lietuviu, gyvenančiu Belgijoje. Išvykau iš Lietuvos į Belgiją būdamas vos vienerių metų, todėl mano nuomonė apie Lietuvą skiriasi nuo kitų vaikų požiūrio.

Kaip ir visi lietuviai, Lietuvą suprantu kaip savo gimtąją šalį. Tačiau Lietuva man taip pat pramogų šalis, nes ten nereikia eiti į mokyklą, tik būti pas močiutes visas atostogas. Rytai atsikeliu vėlai, dieną su močiutėmis dažniausiai einu pavalgyti į restoraną, o vakare su draugais žaidžiu futbolą. Lietuvoje neturiu jokių pareigų nei rūpesčių.

Jeigu aš gyvenčiau Lietuvoje, viskas pasikeistų - turėčiau kitus draugus, negalėčiau treniruotis tokiam gerame futbolo klube, bet dažniau matyčiau savo gimines... Nereikėtų nuo atostogų iki atostogų ilgėtis abiejų močiučių, galėčiau tikrai dažniau susitikti. Bet pasakysiu tiesą – būtų nelengva dabar palikti ir Belgiją, pripratau čia, turiu daug draugų, patinka ir mokykla, ir visa Lietuvių sekcija.

Taigi Lietuva man labai patinka, ji visada bus mano gimtinė, visada svajosiu apie geriausias atostogas Lietuvoje.

Briuselio II Europos mokykla, Belgija
Mokytoja Audronė Anulienė

Piešinys **Jokūbo**,
 Barselonos LT mokyklėlė, Ispanija
 Mokytoja Solveiga Stankevičiūtė

Kostas Ilevičius, 11 m. AŠ ESU LIETUVIS

Aš esu lietuvis. Ir man patinka, kad aš toks esu. Aš niekada neišduočiau Lietuvos.

Kai aš būnu toli nuo Lietuvos, pasižiūriu į daiktą, kuris man vienaip ar kitaip primena Lietuvą, pavyzdžiui, į obuolį, krepšinio kamuolį ir, aišku, tėvus. Kai būnu Lietuvoje, visad važiuoju aplankyti senelių, dėdžių ir tetų, draugų... dažniausiai važiuoju į Kauną, jeigu išeina, ir į Vilnių, Krakės, Varėną... Man labai patinka senieji Trakai, ten skanaujam karaimų kepamų kibinų su aviena. Turiu prisipažinti, kad lietuviško kugelio aš nemėgstu. Močiutė nuramina, sako, kai užaugsiu, skonis pasikeis ir man patiks tas kugelis.

Artėjant mokslo metams, mano močiutė pridžiovina obuoliukų ir įdeda jų į kelionę. Paskui gera jų ir per pertraukas mokykloje krimsti. Beje, aš su savo sese mėgstam kepti pyragus. Mano mėgstamiausias pyragas yra „Tinginys“, nors aš tikrai nesu tingus. O mano mama mėgsta šakotį, bet jo aš nemoku iškepti.

Man patinka domėtis lietuviškuoju ir pasaulio krepšiniu. Žaidžiu krepšinį su tėčiu ir draugais. Nesu aukštas, gal niekada nebūsiu ypatingas krepšininkas, bet bent turėsiu aktyvų pomėgį. Su tėčiu ir sportuojam, ir žiūrime filmus apie Lietuvos garsius sportininkus, be abejo, žaviuosi krepšinio legenda Saboniu, džiugu, kad jo sūnus pasekė tėvo pėdomis. Didžiuojuosi valingais ir stipriais žmonėmis, o sportininkai būtent tokie ir yra.

Esu lietuvis ir žinau, kur bebūčiau, visad pasiilgsiu gimtinės ir artimųjų.

Briuselio II Europos mokykla, Belgija
 Mokytoja Audronė Anulienė

Amelija Galubickaitė, 15 m.

AŠ PRISIMENU, KODĖL ESAME LAISVI

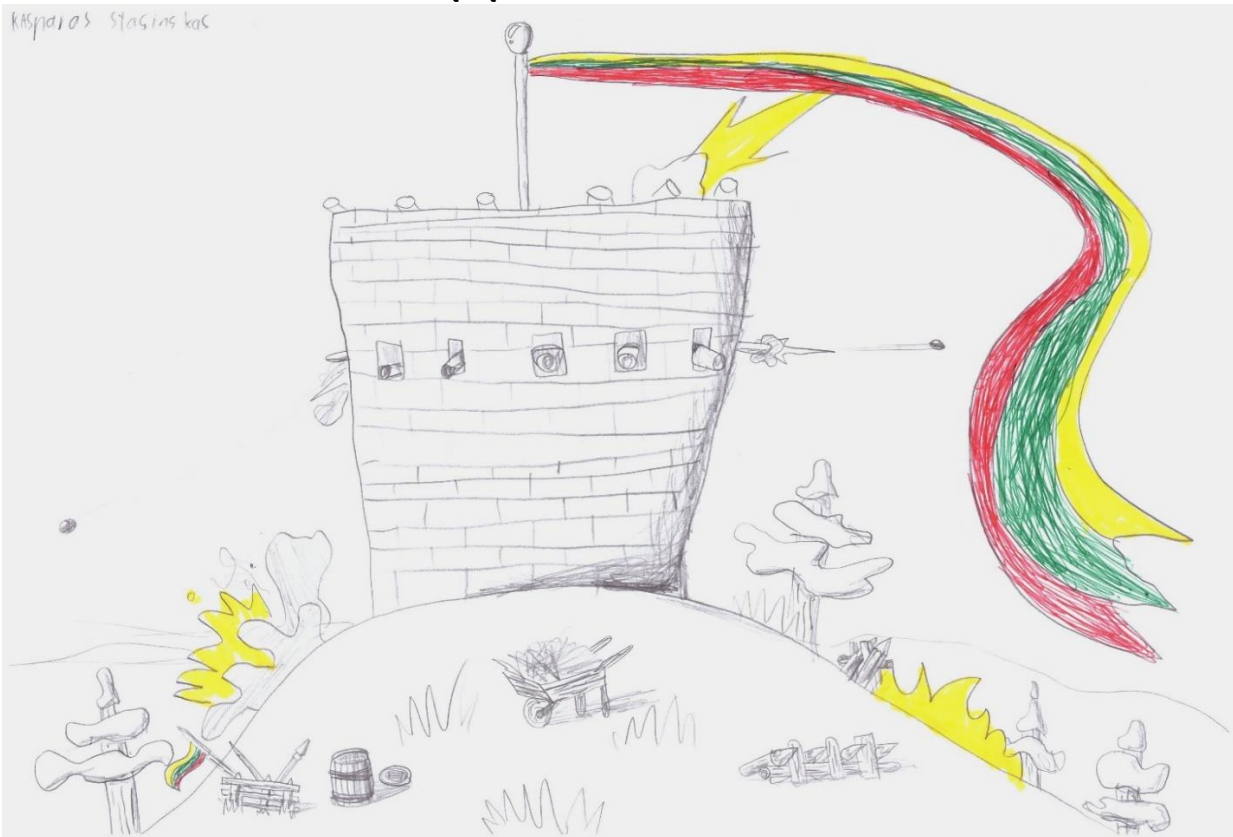
Kokie įvykiai labiausiai darė įtaką mūsų dabartinei laisvei? Žalgirio mūšis, 1863 m. sukilimas prieš carinės Rusijos valdžią, 1944m. - 1953 m. partizanų kovos prieš sovietų valdžią, Lietuvos nepriklausomybė nuo Sovietų Sąjungos, Sausio 13-osios įvykiai. Visi šie istoriniai įvykiai turi didžiulę reikšmę mums, laisviems lietuviams.

Man atrodo, kad geriausias būdas mėgautis laisve yra priimti jos esybę. Džiaugtis tuo, kas mus padaro lietuviais, tuo, ko kažkada griežtai negalėjome daryti. Šnekėti, skaityti, rašyti, gyventi lietuviškai. Stebėti sportininkus(-es) iš Lietuvos (ypač krepšinį - juk dabar daugiau amerikiečių žaidžia mūsų nacionalinėje lygoje negu mes jų). Remti lietuviškos kilmės meną. Tai gali būti bet kas- nuo muzikos iki lietuvių mados dizainerių. Sustoti ir pasigrožėti mūsų neįkainojamo grožio tėvyne. Suprasti jos stiprybes bei trūkumus, atpažinti Lietuvą kaip mūsų visų laikų globotoją, pajusti, ką reiškia būti lietuviu.

Aš be galo didžiuojuosi, kad galiu save vadinti lietuve. Tai yra viena didžiausių gyvenimo dovanų man. Tikiuosi, kiekvienas mūsų tautietis gali ieškoti savo tapatybės būtent savo tėvynėje ir neprarasti lietuviško identiteto.

*Frankfurto Europos mokykla, Vokietija
Mokytoja Aleksandra Mokry*

PRISIMENANT SAUSIO 13- AJĄ...

Kasparas Stašinskas, 11 m.

Liuksemburgo / Europos mokykla

Marija Zaleskytė, 15 m.

KĄ REIŠKIA BŪTI ŽMOGUMI IŠ LIETUVOS

Aš visada esu, buvau ir būsiu žmogus iš Lietuvos. Bet viskas labai priklauso nuo požiūrio. Kai grįžtu į Lietuvą, vis dar esu lietuvė, bet mane prisimena kaip „panelę iš Liuksemburgo“. Manau, kad tai, ar mes esame žmonės iš Lietuvos ar ne, sprendžiame mes patys.

Kiekvienas pats gali nuspręsti, kur yra jo namai. Vieniems tai šalis, kurioje jie gimė. Kitiems šalis, kurią atrado atvažiuavę svetur. Tretiems atrodo, kad žemėje iš viso nėra namų, kad mūsų namai rojuje su Dievu. Taigi, buvimas „žmogumi iš Lietuvos“ yra ir apsisprendimo reikalas.

Esi žmogus iš Lietuvos, kai jauti ryšį su ten esančiais žmonėmis, kalba, praeitimi. Einant laikui nepaliauji mylėti šalies. Esi netgi pasirengęs už jos žmones atiduoti savo gyvybę. Juk šiais laikais pačiais tikriausiais Lietuvos žmonėmis laikome tuos, kurie už ją mirė.

Esi žmogus iš Lietuvos, kai sugebi išsaugoti lietuvių kalbą, jos tradicijas netgi nebūdamas Lietuvoje. Man liūdna girdėti savo jaunesniąją sesutę, kuriai kalbant kas penktas žodis paimtas iš prancūzų kalbos. Negali vadintis „žmogumi iš Lietuvos“, jei negerbi jos tradicijų ir nesaugai palikimo.

Šiais laikais dažnai vyresni žmonės piktinasi esą „jaunimas visai nulietuvėję“. Ir tai tikrai iš dalies tiesa. Vis dažniau išgirsi nelietuvišką žodį netgi pačioje Lietuvos širdyje. Bet aš matau, kad vis daugiau jaunų žmonių domisi savo šalies istorija, kalba ir vis labiau pamilsta savo kraštą. Vis dažniau jie pasijaučia „žmonėmis iš Lietuvos“.

Būti „žmogumi iš Lietuvos“ reiškia ją gerbti ir stengtis palaikyti tradicijas.

*Liuksemburgo I Europos mokykla, Liuksemburgas
Mokytoja Jurgita Orlovaitė*

Dorotėja Sereičikaitė, 5 m.

*Liuksemburgo I Europos mokykla, Liuksemburgas
Mokytoja Daiva Jarošienė*

Justinas Gečas, 17 m.

ESU ŽMOGUS IŠ LIETUVOS SAU, TĖVYNEI, PASAULIUI

Esu Justinas Gečas, septyniolikos metų vaikiną, gimęs Trakuose, užaugęs Vilniuje. Deja, jau kelerius metus nebegyvenu Lietuvoje, tačiau kasdien jos ilgiasi. Juk dalį savo vaikystės praleidau vienoje gražiausių Europos sostinių – Vilniuje! Stengiuosi kuo dažniau ten sugrįžti, aplankyti gimines, draugus, pajusti namų šilumą. Mane visuomet apima didelė nostalgija, kai po viešnagės vėl palieku savo Tėvynę.

Tik iškeliavęs iš Lietuvos ir pagyvenęs toliau nuo gimtųjų namų, supratau, kaip aš vis dėlto myliu savo šalį. Kartais, vakarais prisiminus Lietuvą, net ašarą nuo paraudusio skruosto tenka nubraukti. Įveikti liūdesį ir ilgesį padeda mano sukaupti nuotraukų albumai, kuriuose slypi fotografijos iš įvairiausių man be galo brangių Lietuvos kampelių. O ir pats su malonumu į pasaulį žvelgiu pro fotoaparato objektyvą, todėl dalis nuotraukų – mano bandymas sustabdyti trapias akimirkas.

Žvelgiu į raudonai degančios saulėlydžio saulės apšviestą Palangos tiltą, išdidžiai besipuikuojantį ir visą Vilnių iš aukštai stebintį Gedimino bokštą, ir nuo šių nuostabių vaizdų apsąla mano širdis. Nors trumpam pasijuntu tarsi vėl būčiau Lietuvoje. Savaimė suprantama, kad tokiems albumams neleidžiu „tinginiauti“, tūnoti kamputyje ar apsikloti dulkių antklode. Šių sustabdytų akimirkų grožiu dalinuosi su savo draugais ir pažįstamais, rodydamas nuotraukų rinkinius didžiuojuosi Lietuvos grožiu ir tikrai negailiu gražių žodžių savo gimtinei. Be to, niekada neslepiu savo tautybės, o anaipol stengiuosi parodyti, kad esu lietuvis, ir išdidžiai nešioju jo vardą.

Lankau Vokietijos Vasario 16-osios gimnaziją. Labai džiaugiuosi, kad taip toli nuo gimtinės galiu puoselėti ir gilinti savo lietuvių kalbos žinias. Mane džiugina, kad į įvairius gimnazijoje vykstančius renginius atvažiuoja ne tik begalės lietuvių iš visos Vokietijos, bet ir daugybė garbingų svečių iš Lietuvos. Tai vienija mus, užsienyje gyvenančius lietuvius, neleidžia prarasti glaudaus ryšio su Tėvyne.

Be to, jau daugelį metų lankau tautinių šokių būrelį. Dažnai koncertuojame žmonėms, niekada gyvenime nemačiusiems tokių margų ir kruopščiai išsiuvinėtų tautinių rūbų, o ką jau bekalbėti apie lietuvių liaudies šokius. Ne kartą po pasirodymo prie manęs buvo priėję vokiečiai ar kitų tautybių žmonės ir klausę, iš kur mes esame, kas tai per šokiai. Žiūrovai, maloniai nustebinti mūsų pasirodymu, tokiu būdu artimiau susipažįsta su Lietuva, o kai kurie ir pirmą kartą apie tokią šalį išgirsta.

Kelis kartus man teko garbė Vokietijoje per eitynes nešti Lietuvos Respublikos vėliavą. Niekada gyvenime tikriausiai nesijaučiau taip pakiliai, didžiavausi būdamas lietuviu. Eiti dideliame parade su gražiausiais tautiniais rūbais, nešti Lietuvos Respublikos simbolį ir taip skleisti lietuviybę, manau, yra garbingiausias dalykas, kuris man, kaip lietuviui, galėjo nutikti. Net ir dabar, tą jausmą prisiminus, visas kūnas sustingsta, per jį pradeda bėginėti šiurpuliukai. Taip gera būna kartais tiesiog pamiršti kasdienybę ir paskęsti tuose prisiminimuose...

Lietuvos vardo niekada nesustosiu skelbti pasauliui, nes noriu, kad visi žinotų, jog kažkur Europoje yra tokia mažytė šalis – Lietuva. Valstybė, kuri kadaise buvo pati didžiausia Europoje, kuri turi be galo gilią istoriją, kurios žmonės patys vieningiausi pasaulyje, kurios gamta pati pati gražiausia. Lietuva, kad ir kaip toli nuo jos bebūčiau, liks mano namais iki paskutinio mano atodūžio.

*Vasario 16-osios gimnazija, Vokietija
Mokytoja Asta D'Elia*

P O E T I N I A I B A N D Y M A I
A k r o s t i c h a i

Augustas Maigys, 11 m.
LIETUVA

Lietuva – mano tėvynė,
Ir myliu ją tikrai labai.
Estai, latviai – mūsų kaimynai,
Taika tarp mūs gyvuos amžinai,
Už ją atiduota daugel gyvybių.
Vėliava trispalvė plaikstos aukštai –
Aš džiaugiuos su tauta laisve labai!

*Briuselio II Europos mokykla, Belgija
Mokytoja Audronė Anulienė*

13

Vasarė Matuzaitė, 9 m.

*Bergeno Europos mokykla, Nyderlandai
Mokytoja Laimutė Tiškuvienė*

Eimantas Petraitis, 12 m.
LIETUVA – MŪSŲ GIMTOJI ŽEMĖ

Lietuva – mūsų gimtoji žemė.
Ir nors mes ten negyvenam,
Esam kilę iš tos žemės,
Ten, kur mes atostogaujam,
Ugnis gražiai kur dega,
Vanduo upeliu čiurlena,
Ant žemės gėlės žydi, auga.

Mūsų gražioje Tėvynėj,
Ūžia jūra ir miškai,
Sninga čia, mūsų Tėvynėj,
Ū – ū – ū kaukia vilkai.

Gieda paukščiai nuostabiai,
Ir visi miškai žaliuoja,
Miškuose įvairūs augalai.
Ten ir lapė pabėgioja,
O štai ten auga ir beržai,
Juodais taškeliais papuošti,
Ir eglės, uosiai, ąžuolai...

Žiemą čia bus balta.
Eis džiaugdamies visi
Margą rudenį ir žalią,
Ėėė, kai vasara ateis...

*Briuselio II Europos mokykla, Belgija
Mokytoja Audronė Anulienė*

Dorotėja Sereičikaitė, 5 m.

Liuksemburgo I Europos mokykla

Guoda Šmerauskaitė, 12 m.
AKYS

**Aš regiu tavo įstabų grožį,
Kuris rudens margumu nusidažė.
„Yra laimė būti tavo dukra,“ –
Sakau, kaskart sugrįžus namo...**

15

Piešinys G. Šmerauskaitės, 12 m.

*Briuselio II Europos mokykla, Belgija
Mokytoja Audronė Anulienė*

Vainius Staškūnas, 13 m.

**Žiemą
Ir
Eglė
Mano
Atgyja.**

*Liuksemburgo I Europos mokykla, Liuksemburgas
Mokytoja Lina Talačkienė*

T r i o l e t a i

Teresė Zaleskytė, 13 m.
SVAJONIŲ ŠALIS

Svajonių šalis,
Ten mano šalis,
Kur paukščiai sugrįš.
Svajonių šalis,
Kur gėlės pražys,
Angelas knygą skaitys.
Svajonių šalis,
Ten mano šalis.

*Liuksemburgo I Europos mokykla, Liuksemburgas
Mokytoja Lina Talačkienė*

16

Pajauta Staškūnaitė, 6 m.

*Liuksemburgo I Europos mokykla, Liuksemburgas
Mokytoja Ina Klimaitienė*

Almantas Šadžius, 13 m.
VAKARAS

Vanduo čiurlena
Upelyje mažam
Ir kviečia visus miegoti.
Vanduo čiurlena,
Lašai į langą barbena.
Jau pradėjo lynoti.
Vanduo čiurlena
Upelyje mažam.

*Liuksemburgo I Europos mokykla, Liuksemburgas
Mokytoja Lina Talačkienė*

17

Anna Dirginčiūtė, 10 m.
*Barselonos LT mokyklėlė, Ispanija
Mokytoja Solveiga Stankevičiūtė*

Teresė Zaleskytė, 13 m.

ANGELAS

Knyga nešinas,
Vilniaus gatvėmis einantis,
Senojo Užupio beieškantis,
Knyga nešinas,
Miestą budinantis,
Savojo miesto besiilgintis,
Knyga nešinas,
Vilniaus gatvėmis einantis.

PILIS

Ant kalno pilis,
Debesų apsupta,
Miškų paslėpta,
Ant kalno pilis- karaliaus šalis,
Mano viltis.
Ant kalno pilis,
Debesų apsupta.

*Liuksemburgo I Europos mokykla
Mokytoja Lina Talačkienė*

Raigardas Uzolas, 14 m.

ANGELAI

Debesų gyventojai-
Didūs angelai,
Saugo mus amžinai.
Debesų gyventojai -
Šventos žemės artojai.
Šviečia mums laimingai
Debesų gyventojai -
Didūs angelai.

*Liuksemburgo I Europos mokykla, Liuksemburgas
Mokytoja Lina Talačkienė*

Piešinys **Teresės Zaleskytės**, 13 m.

Lukas Steinmetz, 12 m.
ROŽĖS

Raudonos, rožinės, oranžinės, geltonos, baltos.

Žydi nuostabios gėlių karalienės galvos iškeltos.

Visas oras pakvipęs nuo šio nuostabaus kvapo.

Uodžiau jas, uodžiau, bet net man oro neužteko.

Raudonos, rožinės, oranžinės, geltonos, baltos.

Nesiartink, jei bijai prisiliesti prie skaudžių spyglių.

Ši gėlė visų akis džiugins iki pat pirmųjų šalnų.

Raudonos, rožinės, oranžinės, geltonos, baltos.

Žydi nuostabios gėlių karalienės galvos iškeltos.

*Liuksemburgo I Europos mokykla,
Liuksemburgas Mokytoja Jurgita Orlovaitė*

Jonas Baltramaitis, 12 m.
ORCHIDĖJA

Ji linguoja papūsta vėjo,

Aš kalbu apie orchidėją.

Ji saulėj žiedus leidžia.

Ne vienas savo galvą dėjo.

Ji nuostabų kvapą skleidžia,

Ji linguoja papūsta vėjo.

Tai tiesiog nuostabu,

Taip, tai amžinoji orchidėja.

*Liuksemburgo I Europos mokykla, Liuksemburgas
Mokytoja Jurgita Orlovaitė*

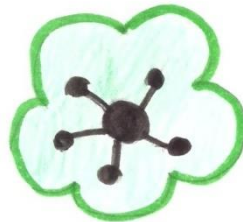
Deimantė Jakubauskaitė, 13 m.
GĖLYTĖS

Mielos, gražios, grakščios, smulkios
Gėlytės juda vėjo papūstos.
Geltonos, raudonos, baltos, mėlynos
Jos džiaugiasi saulutę pamačiusios.

Linksmos, kuklios, spalvingos, nuostabios
Gražuolės žydi gražią vasaros dieną.
Geltonos, raudonos, baltos, mėlynos
Gėlytės saulei leidžiantis vakaras.

*Liuksemburgo I Europos mokykla, Liuksemburgas
Mokytoja Jurgita Orlovaitė*

Rokas Šakys, 13 m.
ĮVAIRIASPALVĖS GĖLĖS

Gėlių yra juk visokių,
Jos žydi pievoj ir daržely.
Raudonos, melsvos, baltos, gelsvos...
Gausu jų įvairių spalvų.
Nuskinsiu mamai aš visas,
Raudonas, baltas ir žalias.
Pradžiuginsiu gražia puokšte,
Gėlių yra juk visokių...

*Liuksemburgo I Europos mokykla, Liuksemburgas
Mokytoja Jurgita Orlovaitė*

Justinas Prėskienis, 13 m.
RUDENS PABAIGA

Rudens miške spalvų gausa,
Ir rūkas kyla virš daubų.
Saulėtas rytas ir vėsa,
Rudens miške spalvų gausa!
Ateina jau šalna,
Ir laukiam mes visi pusnių.
Rudens miške spalvų gausa,
Ir rūkas kyla virš daubų

*Liuksemburgo I Europos mokykla, Liuksemburgas
Mokytoja Jurgita Orlovaitė*

Sofia Ranalli , 9 m.

*Barselonos LT mokyklėlė, Ispanija
Mokytoja Solveiga Stankevičiūtė*

Milda Mančiunskaitė, 13 m.

ŽIEMA

Išeinu į lauką ir matau:

Žemė po balta antklode dar miega.

Žengiu aš per minkštą lyg debesį sniegą.

Išeinu į lauką ir matau:

Kaip snaigės sukas, o po to išnyksta

Baltoj pusny ir sniego apsiauste.

Išeinu į lauką ir matau,

Žemė po balta antklode dar miega.

*Liuksemburgo / Europos mokykla, Liuksemburgas
Mokytoja Lina Talačkienė*

Vasare Matuzaitė, 4 m. Bergeno Europos mokykla, Nyderlandai

Aronas Reinis, 13 m.

ŠALTIS

Jaučiu, kaip šaltis kandžioja pirštus.

Turbūt jis piktas ir išalkęs,

O aš einu sau išdidus,

Jaučiu, kaip šaltis kandžioja pirštus.

Toks šaltas ir labai jau atkaklus,

Jis prasiskverbia net pro kailinius ilgus.

Jaučiu, kaip šaltis kandžioja pirštus,

Turbūt jis piktas ir išalkęs.

*Liuksemburgo / Europos mokykla, Liuksemburgas
Mokytoja Lina Talačkienė*

Ines Belda Černiauskaitė, 5 m.

Lietuva – tai aš, medis su skyle ir šarka

23

Lukas Soto Vaičiūnas, 5 m. Lietuva – tai aš, tėtis ir mama

**Tomas Viñals
Jokubauskas, 5 m.**

Lietuva – tai mano močiutės namas ir aš vaikščioju. Šią vasarą labai ilgai buvau Lietuvoje.

Mirė mano močiutė

Lukas Hudson, 12 m
ŠIANDIENOS AIDAS

Saulė dings, meilė ges,
Viltis byrės, kraujas tekės,
Žmonės kris, kulkos skris,
Saulė dings, meilė ges,
Lietus lis, širdis kris,
Žaizdos gis, prisiminimai dils,
Mes dingsim, o dangus liks.

*Liuksemburgo I Europos mokykla, Liuksemburgas
Mokytoja Jurgita Orlovaitė*

H A I K U

Piešinys Monikos Morkutės, 14 m
Liuksemburgo I Europos mokykla

Milda Mančiunskaitė, 13 m.

Geltona laimė-
Tokia žalia Lietuva.
Raudona meilė.

Pijus Čigas, 14 m.

Juodi debesys
Lietų kaupia, gąsdina,
Nepasigaili.

Kamilis Maindron, 13 m.

Mokyklos aikštė,
Kamuolys mano rankoj.
Sviedžiu- trys taškai!

Faustas Cormier, 13 m.

Pilies gatvėje
Teką maža upelė
Debesys pyksta.

Saulytė šviečia,
Spalvoti lapai krenta,
Vilnius raudonas.

Ankstyvas rytas,
Drąsūs paukščiai šaltyje
Gieda, kiek gali.

Teresė Zaleskytė, 13 m.

Įkaitę stogai,
Akmeninė palangė,
Žalia arbata.

Vainius Staškūnas, 14 m.

Medelis vienišas,
Bet žalias žalias...
Kaip niekad anksčiau.

*Liuksemburgo I Europos mokykla, Liuksemburgas
Mokytoja Lina Talačkienė*

Elijas Ziegoraitis, 12 m.
BAMBUKAS

Žiūriu - stovi bambukas,
Bet jau toksai mažuliukas!
Stovi, žiūri į mane,
Sako: „Tu daug didesnis už mane!“
Išsigandęs aš pabėgu
Ir labai jau garsiai rėkiu!

Bėgu, bėgu iki pasaulio krašto
Ir tik tada gaunu savo paštą!

Atsibundu ir suprantu,
kad ką tik sapnavau tikrą sapną!

*Liuksemburgo I Europos mokykla, Liuksemburgas
Mokytoja Jurgita Orlovaitė*

26

Nida Viñals Jokubauskaitė, 9 m.
LIETUVIŠKAS SODAS SU UOGYTĖM

*Barselonos LT mokyklėlė, Ispanija
Mokytoja Solveiga Stankevičiūtė*

Marius Delbnam, 9 m.
AŠ ESU LIETUVIS

Lietuva graži šalis,
Ten šakotis, tinginys,
Grybai, uogos, ežerai,
Lietuvoj labai gerai.

Mano akys mėlynos
Ir rugių plaukai.
Aš esu lietuvis,
Man labai gerai.

*Liuksemburgo I Europos mokykla, Liuksemburgas
Mokytoja Sonata Kučinskaitė*

Gytė Pikelytė, 7 m

*Talino Europos mokykla, Estija
Mokytoja Agnė Strolytė*

Ieva Staluskaitė, 12 m.
NESKAITYTI LAIŠKAI

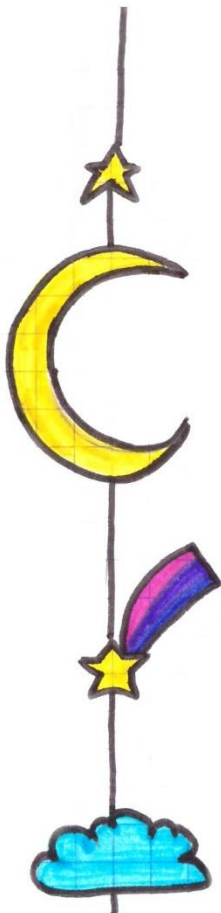

Einu ryte į mokyklą,
Žiūriu lapai tik krenta, tik krenta,
Lyg medžių spalvoti laiškai
Takus padengia.

Grįždama žiūriu – laiškų nebėra...
Vėjas paštininkas,
Į skirtingas pasaulio puses juos išblaškė.
Nespėjau perskaityt...

*Liuksemburgo I Europos mokykla
Mokytoja Jurgita Orlovaitė*

Vaiva Vytaitė, 12 m
SAPNAI

Naktį galvą užima sapnai.
Būna jų gerų –
Kaip debesų skraidai.
Būna ir blogų –
Limpa jie kaip pikti sakai.
Ryte, dar neatmerkus akių,
Tu jau viską užmiršai,
Nors ir daug sapnų sapnavai.

*Liuksemburgo I Europos mokykla
Mokytoja Jurgita Orlovaitė*

Teresė Zaleskytė, 13 m.

KIMONO

Plyšta dangus nuo žvaigždžių,
Ilgarankovis kimono kaip gervė
Nuskrido ir paskendo
Saulėj apdegusiais pakraščiais.

Pilkoji gervė,
Parašyk
Mano vardą
Saulės geltony.
Laukuose tepražysta,
Teišsilieja į upę
Kaip kraujas,
Kaip žarijos
Tavo sparnuos.

Teresė Zaleskytė, 13 m.

PAŽADĖK

Pažadėk man karūną
Iš paparčių žiedų.
Dviratį surūdijusį.
Varną,
Žarijas plaukuose
Raudonus stogus,
Karamelinius rytus,
Bažnyčios varpus
Ir saulę.
Saulė svarbiausia.
Saulę,
Saulę man pažadėk.

*Liuksemburgo I Europos mokykla
Mokytoja Lina Talačkienė*

Marija Zaleskytė, 15 m.
GRĮŽTANČIUS PAUKŠČIUS

Rate melancholijos sukies
Negrįžti namo, mielasai,
Šafrano saloje išaustais kilimais
Tu kelią namo atrasi.
Melsvos sienos,
Kregždžių parašai...
O gal visai ne taip?
Juk taip seniai čia buvai,
Bet štai.
Pažįstamos rakštys
Lenda iš durų staktos
Ir tu žinai,
Kad vėl esi namuos.

*Liuksemburgo I Europos mokykla
Mokytoja Jurgita Orlovaitė*

Faustas Cormier, 13 m.
VAKARAS PRIEŠ KALĖDAS

Pašiuropę
medžiai susimąstę
ramiai stebi triukšmaujančius
metalinius žirgus, iš jų kylantis juodas rūkas
maišosi su oru. Išalkę paukščiai paliktų grūdų ieško prie namų,
kuriuose dega nužudyti medžiai papuoštame židiny šalia spalvotos, neseniai
praradusios šeimą eglės. Jos spygliai krenta vienas po kito, o vaikai smagiai geria
kakavą spoksodami į mirgančią televizoriaus ekraną, nekantriai laukia grįžtančių tėvų, kurie
važiuoja iš
parduotuvės
į parduotuvę
Sustingusių ir susimąšusių medžių stebimi.

*Liuksemburgo I Europos mokykla
Mokytoja Lina Talačkienė*

Marija Zaleskytė, 15 m.
KEFYRAS

Ligoninės spalvų lubos
Ir lemputė serganti vėžiu.
Jos šviesos užtenka
Net Marijai ant sienos.

Laiptų tik pusė beliko
Iš to, kas buvo ir tiko.
Ant aukšto geltonas
Vežimėlis
Vaiką pametęs pravirko.

Popierinės snaigės ant stiklų
Ir viskas, kas buvo brangu...
Po tuščiais langais, viską išsakęs
Katinas kefyra laka.

*Liuksemburgo I
Europos mokykla
Mokytoja Jurgita
Orlovaitė*

**Vytis Sereičikas,
6 m.**
KRIAUSĖ

*Liuksemburgo I
Europos mokykla,
Liuksemburgas
Mokytoja Ina
Kimaitienė*

Liudvikas Marijauskas, 16 m.
LIETUVIŲ BENDRUOMENĖ BELGIJOJE

Atslenka ruduo, oras šąla,
Bet Belgijos lietuvių kojos nedreba:
Susirinkę žmonės drąsiai galvas iškėlę
„Baltijos keliu“ Briuselio gatves užlieja.

Atėjus žiemai pirštines ir šalikus į šalį
Dideli ir maži, seni ir jauni, meilės kupini,
Bėga šaltyje „Gyvybės ir mirties keliu“
Paminėti Sausio 13-osios įvykių.

Paukščiai čiulba – pavasario balsas atgyja.
Gieda ir lietuviai, garbina laisvą Tėvynę.
Ranka ant širdies – lietuvių vienybė,
Paminima drąsiai atgauta nepriklausomybė.

Iš už miško vasara pakyla,
Mūsų dainelės dar vis nenutyla,
Laikas „Benelux“ žaidynių vėliava mojuoti,
Žvaliai sportuoti ir medalius skaičiuoti.

Dar yra trumpa ir stebuklinga Rasų naktis,
Kai mergelės pina vainikus, kibina Jonus.
Dega, žybsi vis liepsnojantys laužai.
Skamba kloniuose tėvynės pasiilgę balsai...

*Briuselio II Europos mokykla
Mokytoja Audronė Anulienė*

Karolina Višermiskytė, 9 m., Luknė Šmaižytė, 9 m., Guoda Antanavičiūtė, 9 m.
ETNOGRAFINIAI REGIONAI.

*Frankfurto Europos mokykla, Vokietija
Mokytoja Aleksandra Mokry*

Alma Plančiūnaitė, 16 m.
MEILĖ TĖVYNEI
(Perskaičius J. Radvano „Radviliadą“)

Aukštai iškėlę kardus
Lietuvių raiteliai joja.
Miškus gūdžiausius ir laukus
Apėję su priešų narsiai kovoja.
Pamatę maskvėną nesvarstė ilgai,
Lankus įtempę prislinko.
Ant kalno matyti jų rūstūs veidai,
Narsuoliai kovon susirinko!
Čia kraujas iš mirštančio kūno ištrykšta
Ir girdisi veriantys vyrų riksmi.
Ūmai paskutinis lašas ištrykšta
Nūn maskvėnų vyrams jau galas visai!
Aštriais kruvinais kardais nešini
Iš mūsų lauko lietuviai parjoja.
Tėvynę savąją karštai mylėdami
Ėmė kadais ją ginti ir lig šiolei nenustoja.

*Liuksemburgo I Europos mokykla
Mokytoja Lina Talačkienė*

Martynas Pupkus, 4 m.

*Liuksemburgo I Europos mokykla, Liuksemburgas
Mokytoja Daiva Jarošienė*

M I N I A T I Ū R O S

Ernas Bražiūnas, 12 m.**SAULĖTEKIS**

Ar žiūrėjai kada į saulėtekį? Jei taip, tai tikriausiai tuo metu tau į galvą šovė visokių gražių minčių, kurių niekados nenorėtum pamiršti. Ne kiekvieną rytą pamatai ją, šviečiančią virš debesų ir žiūrinčią į tavo akis. Tau pasidaro šilta ir labiausiai norėtum pašokti ir kaip angelėlis su ja skristi aplink visą pasaulį ir niekados nebegrįžti. Deja, ši akimirka greitai pasibaigia ir visos tavo svajonės dingsta. Tu turi vėl laukti kitos dienos, kol galėsi švytinčiu veidu žiūrėti į saulę ir svajoti toliau...

*Frankfurto Europos mokykla, Vokietija
Mokytoja Aleksandra Mokry*

Lėja Vagnoriūtė, 12 m.**SAULĖLYDIS**

Ar matei, kaip saulė su jūra susilieja? Viskas nurimsta ir sugula į savo vietas. Saulės spinduliai dar prasiskverbia pro debesų patalus, dar nušviečia pušų, krūmų viršūnes ir miegot nuėjusias gėles. Visur ramu, tylu, gera... Lauksiu, kol jau kiti saulės spinduliai nušvies mano rytojaus dieną ir budins visus, kels iš miegų, tam kad ir vėl vakare atsisveikintų ...

*Frankfurto Europos mokykla, Vokietija
Mokytoja Aleksandra Mokry*

Augustas Vilčinskas, 11 m.

LIETUS

Daugelis mano, kad lietus yra visada nemalonus, bet jei ilgiau pastovi po lietumi, pajunti, kaip jis tau visus pykčius išplauna. Mano močiutė sako, kad jei per laidotuves lyja, tai žmogus, kuris mirė, nemylėjo žvėrelių. Bet kodėl? Juk lietus tik norėjo ateiti į laidotuves...Gal tik norėjo nuplauti žmogaus sielvartą ir liūdesį, kurį jis paliko žemėje? Lietus nepaprastas... Jis tarsi muzikantas...Ar tau negražiai skamba, kai lietus barbena, tyška ant palangės? O tu klausaisi šio nuostabaus koncerto ir pats nepajunti, kaip užmiegi....

*Frankfurto Europos mokykla, Vokietija
Mokytoja Aleksandra Mokry*

Ūla Šmaižytė, 13 m.

PILKUMOS SAULUTĖS

Pilka, pilka .. Nėr saulutės nė spindulėlio .. Tačiau štai šalia kelio mėlynakės žibutės pražydo. Skleidžia jos akinančią šviesą, Džiugina praeivio akį ir tavo veidą papuošia šypsena...

*Frankfurto Europos mokykla, Vokietija
Mokytoja Aleksandra Mokry*

Ūla Šmaižytė, 13 m.

BOBŪ VASARA

Mezga voras tinklą,
Ant rugių rasa sužimba..

Lėtai tinklelis leidžiasi

Į nežinomą erdvę,

Kol nelieka pėdsakų,-

Nei vorelio, nei tinklelio...

*Frankfurto Europos mokykla, Vokietija
Mokytoja Aleksandra Mokry*

Ūla Šmaižytė, 13 m.

VORATINKLIS

Esu laukuose. Ankstyvas rytas. Ruduo. Bobų vasara. Aplinkui visi kužda, bruzda, juda. Visi dirba, išskyrus rugius, kurie spindi lyg auksas, apšviesti saulės. Rugiai lyg pievos centras, esmė.

Tarp rugių plonytis tinklas, pilnas rasos lašelių. Ant tinklo tupi voras, jis mezga vis didesnę tinklą, apgaubia juo visus,- net ir per laukus brendantį žmogų,- rūpinasi kiekvienu savo mažu siūleliu- gija.. Kartais gija nutrūksta, tačiau voras iš karto numezga naują.

Voratinklis kaip gyvenimas. Visos jo gijos tokios vienodos, tačiau tuo pačiu metu ir tokios skirtingos. Rasos lašeliai ant voratinklio lyg žmonių ašaros, kurios

nukrenta, sudūžta ir niekas jų nebesurenka. Lašeliai- lyg saulės spinduliai, pranešantys, jog išaušo naujas rytas. Saulės spinduliai pažadina voratinklio šeimininką, skleidžia šilumą.

Atrodo, šį rytą matau, kaip ore draikosi plonos voratinklio gijos tartum tie senų bobų plaukai. Retsykiais jaučiu, kaip jie švelniai pakutena mano nosį, paglosto mano ranką. Gal kažką sušnabžda man į ausį, tik aš nieko negirdžiu.

Aš vėl skubu ir nelieka laiko svajonėms. Gaila ...

*Frankfurto Europos mokykla, Vokietija
Mokytoja Aleksandra Mokry*

Amelija Galubickaitė, 15 m. ŽALIOJO TILTO STOTELE

Šalta. Trinu rankas, bandydama sušilti. Tamsu, bet šviesoforai praskaidrina nakties gilumą. Telefonas išsikrovęs, o kiek valandų? Nežinau. Atrodo laikas sustojo, bet pasaulis vis tiek sukas. Važiuoja mašinos gatvėje, šaligatviu kažin kur skuba minios pėsčiųjų. Mielos senutės lesina balandžius. Į stotelės suoliuką atsitrenkia BMW ir ramiai nuvažiuoja sau, kaip niekur nieko. Nuo vieno galo į kitą girtas benamis vaikšto kaip užstrigusi kasetė, kol su juo bando susišnekėt policininkas.

Išsikrovęs telefonas nestabdo gyvenimo prie Žaliojo tilto.

*Frankfurto Europos mokykla, Vokietija
Mokytoja Aleksandra Mokry*

Alex Trigueras Šablinskaitė, 8 m., KOSMOSAS ARBA LIETUVA KOSMOSE

*Barselonos LT mokyklėlė, Ispanija
Mokytoja Solveiga Stankevičiūtė*

Teresė Zaleskytė, 13 m.
RŪKAS IR EŽIUKAS

Sausio 23 diena, sekmadienis

Rūkas nesitraukė tris dienas. Užliejo visą miestą. Išsipylė gatvėse, aplipo namų langus, varvėjo nuo medžių. Tumulais driekėsi nuo daugiaaukščių peilių, draskėsi į namų kaminus, prarydavo jų dūmus ir išstartus žodžius. Šalta rūko širdis pulsavo kiekvienoje gatvėje, ant kiekvieno stogo. Paskui žmonės patekdavo į namus ir mašinas. Ten jis ir pralaukdavo, kol vėl kažkas eis į gatvę. Dar taip nebuvo. Jau atrodė išprotėsiu. Rūkas, rodos, ir dantis aplipo, kol kvėpavau pro burną. Vėl sloga. Taip ir nepasibaigs iki pavasario. O jo kaip nėra taip nėra. Jau taip pasiilgau, kad širdis plyš. Apie vasarą net nekalbu. Kai prisimenu pievas, medžius žaliais lapais, net gerklę suspaudžia. Tokia vieniša jaučiuosi visą žiemą. Net paukščiai mane paliko.

Vasario 19 diena, trečiadienis

Vienatvė susitraukė į vieną ledokšnij. Pakankamai mažą, kad nemirčiau, bet pakankamai didelį, kad vis dar skaudėtų. Bet ir jis tirpsta. Kaip ir sniegas kieme. Tirpsta, nes sutikau jį. Pilies gatvėje. Įraudusiais nuo šalčio skruostais. Pirmą kartą po vasaros susitikome. Neturėjau, ką pasakyti. Jis irgi. Taip ir stovėjom pakėlę galvas į tamsėjantį dangų, šlančiais pirštais ir šlapiais batais. Bet sutikau, kai pakvietė į kavinę. Lėtai siurbčiojom karštą žemuogių arbatą ir žiūrėjom į savo atspindžius lange. Norėjau kažką pasakyti, bet nereikėjo: žvaigždės lauke viską jam pasakė. Ir jis viską suprato. Jos spindėjo tokios šaltos ir dygios, kai jis lydėjo mane namo. Neprašiau. Savo kieme nubėgau iki durų ir atsisukusi sušukau:

- Ačiū!

Ir jis nuėjo kaip ežiukas rūke.

Vasario 28, penktadienis

Ežiukas sugrįžo. Vėl ir vėl. Ir vėl jis tirpdė ledokšnij krūtinėje. Ir vėl vaikė rūką iš mano plaukų. Kai neateidavo, į Vilniaus senamiestį traukdavau viena, bet jis visada sugrįždavo. Išsišiepęs. Rūkas ir vienatvė jo nekentė. O aš mylėjau. Taip ir išsiskyriau su savo žiemos palydovais. Iš tiesų vienatvė ir tylą liko. Bet jos kitokios. Su Ežiuku viskas kitaip. Ir gatvės, rodos, tiek išvaikščiotos, dar kartą atvėrė papildytus savo lobius ar sugrąžino senus, tik nuvalytus. Rodos, pirmą kartą užlipau į Gedimino kalną ir nužvelgiau raudonus stogus, rodos, pirmą kartą pirkau pavasariinių gėlių iš bobutės, rodos, pirmą kartą buvau rytinėse Bernardinų mišiose, rodos, pirmą kartą įsimylėjau.

Urtė Razauskaitė, 14 m.

PAVASARIO VABALAS

Išaušo gaivus pavasario rytas. Saulė pasirodė iš po lapų, o žemė vis dar drėgna nuo vakarykščio lietaus. Aš – pavasario vabalas – keliauju pasivaikščioti į šienų kvėpiančius laukus. Netikėtai užtrykšta šaltas rasos lašelis man ant galvelės ir nusirita mano rusvais sparneliais. Beropodamas sutinku savo gerą draugą laumžirgį. Jo tobulai iškirpti sparnai spindi vaivorykštės spalvom, lyg tai būtų žvaigždės pasipylusios ant tamsiai mėlyno rašalo. Išaušo gražus pavasario rytas.

Vaiva Vytaitė, 12 m.

AŠ – VABALAS

Aš bėgu per mišką. Aš turiu šešias kojeles. Jos juodos kaip anglis, ant nugaros man du sparnai kaip šarvai, prigludę prie mažo mano kūnelio. Aplink mane vien žali kaip smaragdai lapai. Jie šiugžda, kai aš pro juos praropuju. Dabar naktis ir žvaigždės šviečia danguje kaip gintarinės jonvabalių švieselės.

Tada išgirstu garsus, kurie apgaubia mane. Lapų šiurenimas, jūros šniokštimas, kanopų dundėjimas...Ne, kažkas čia ne taip. O tada ir užuodžiu. Užuodžiu degančios medienos kvapą. Užuodžiu gyvūnus ir jie greitai artėja. Užropuju ant kelmo. Gal tai, ką aš neseniai girdėjau, visai nebuvo jūros šniokštimas, gal tai pleškančių medžių garsas?

Aš pasileidžiu bėgti paskui gyvūnus, tik man sunkiai sekasi nesipainioti jiems po kojomis. Vienas elnias manęs vos nesutrypia. Ir staiga man pasitaiko proga užšokti ant šerno nugaros. Jis to nė nepastebi ir aš su visomis savo šešiomis kojytėmis įsikimbu į jį. Kai šernas perbrenda upę ir pavojus nebegresia, aš atsikabinu nuo jo ir nubėgu ten, kur niekas manęs nerastų.

Liuksemburgo I Europos mokykla

Mokytoja Jurgita Orlovaitė

Smiltė Kuliešiūtė, 13 m.

PAKELIUI NAMO

Ėjau iš mokyklos namo. Galvojau, kiek laiko užtruksiu darydama namų darbus, ką valgysiu vakarienės. Pravažiavo raudona mašina, vėliau praplerpė traktorius. Pajutau dūmų kvapą, tikriausiai kažkas užsikūrė židini. Per lietų nieko nematyti, bet girdėti, kaip lapsi nuo stogo lašai. Kažkur toli danguje skrenda paukščiai, bet nelabai matosi, nes jie patys pilki kaip dangus. Kaimynas užsikūrė seną *golfiuką*, pasklido smarvė. Kitoj gatvės pusėj ratu kažką apsupę tupi vaikai. Man pasidarė įdomu, tad patraukiau prie jų.

Ant žemės keista geltona dėmė. Pažiūrėjau arčiau ir, pasirodo, tai vabalas! Geltonas kaip smėlis, bet mažas kaip penkiamečio nykštys. Net pamatavau. Išsitraukiau telefoną nufotografuoti šitą keistą gyvį. Vėliau parodysiu mamai. Pasidarė šalta. Tikriausiai lietus permerkė mano mėlyną striukę. Ir dar tas vėjas...Prakeiktas padaras, jei jo čia nebūtų, aš būčiau greičiau grįžusi namo...

Liuksemburgo I Europos mokykla

Mokytoja Lina Talačkienė

Alma Plančiūnaitė, 16 m.
PONAS VORAS

Slenka voras pakraščiais,
Sienom, užkampiais tamsiais,
Jaučia kojos durų staktą,
Spyną ir raitytą raktą.

Vos įlindęs kambarin
Voras pažvelgė aukštyn.
Apsidairęs pagalvojo
Ir į kovą drąsiai stojo.

Šoko jis nuo šaldytuvo
Ant dangaus spalvos plaktuvo.
Pasičiupęs ilgą, ploną
Voras tempia makaroną.

Bet tas makaronas – triokšt!
Ogi voras – keberiookšt!
Bet jis sparčiai susigaudė,
Visą *Ketchupą* išspaudė.

Grietine pasinaudojęs
Stalą it sniegu nuklojo.
Morkinius apelsinus
Spyrė voras, oi kas bus?

Kažkur koridoriaus gale,
Mėnesienos šviesoje,
Šeimininkė atsikėlus,
Dar truputį susivėlus

Atplumpsėjo ir staiga
Dega žvakę naktyje.
Voras ilgai negalvojo,
Ant servetėlės užropojo,

Ir lengvas it pienės pūkas
Parašiotu pro langą spruko.

Kartą gyveno mergaitė, kuri nieko daugiau netroško, kaip būti kitur, nei yra dabar. Ji diena iš dienos nieko daugiau neveikdavo, tik, įsikniaubusi į knygas, išgyvendavo vis naujas istorijas. Draugų ji neturėjo, bet jai jų ir nereikėjo. Knygų veikėjai jai rodėsi tikri. Per dienų dienas ji lindėdavo savo jaukioje, maloniai netvarkingoje palapinėje. Jai patikdavo klausytis švelnaus realybės lietaus pirštų tapsenimo į neperšlampamą oranžinį audinį.

Kažkurį rytą pasigirdo neaiškus garsas. Kažin koks dundesys labai panašus į apsimiegojusią melodiją. Bet jis nutrūko mergaitei taip ir nespėjus įsiklausyti. Numalšinusi smalsumą, skaitytoja atsivertė knygą ir ėmė karštingai versti puslapius, mat eilinį kartą pamiršo įsidėti skirtuką. Staiga dundesys pasikartojo. Mergaitė pajuto, kaip nenumanoma jėga ją stūmė atsegti užtrauktuką ir bent žvilgterėti laukan.

Kiek pasispyriojusi, ji pasidavė impulsui. Gailiai džergžtelėjo retai atitraukinėjimas užtrauktukas. Į nosį plūstelėjo šlapio cemento ir ligoninės sienų kvapas. Kojomis į priekį mergaitė išsirangė iš savo saugaus prieglobsčio ir nerangiai atsistojusi apsižvalgė. Ją užplūdo tamsa. Atrodė, kad ji stovi ir žiūri į tokį blogį, apie kurį rašoma tik knygoje. Mergaitei suspaudė gerklę ir ji nesugebėjo net klyktelti. Kaip gyvačiukė mikliai sulindo į palapinę. Giliai alsuodama gulėjo ir bijojo. Labai labai bijojo.

Daug laiko turėjo praeiti, kol mergaitė galėjo užmigti be jos sapnus saugančios lempelės. Daug laiko turėjo praeiti, kol ji drįso įsileisti į galvą mintis apie pasaulį už palapinės sienų. Mergaitė jautėsi keistai. Nors nebuvo nieko pasaulyje, ko ji labiau bijojo nei toji tamsa, tuo pat metu ji norėjo dar kartą išlįsti ir mesti blogiui iššūkį. Nenorėjo leisti tamsai triumfuoti be kovos.

Ir ji išlindo. Užtrauktukas dejavo mažiau, o kvapas nebejaudino. Ji buvo pasiruošusi. Išlindusi nedrąsiai atsistojo. Noras buvo didesnis nei baimė. Ir mergaitė stovėjo. Su kiekvienu įkvėpimu vis mažiau bijodama. Su kiekvienu mergaitės širdies tvinksnium tamsa traukėsi, gūžėsi į lapkričio vakaro spalvos gumuliuką. Liko tik neaiški prieblanda. O tai juk visai nebaisu. Taigi mergaitė liko stovėti. Jautė, kad kažkas ateina.

Ir atėjo. Ir ateidavo. Vėl ir vėl, ir vėl. Tai būdavo mielas kvapas, primenantis pirmąjį vaikystės vežimėlį. Gražus saulėlydis, kuriam besijuokiant girdisi tolumoje kalbamas rožinis. Nuostabi violončelės melodija, kurią kažkada seniai grojo draugė...

Kartą mergaitei teko laukti ypač ilgai. Jau baiminosi, kad kasdieniniai susitikimai baigėsi. Bet nedrąsiai atėjo berniukas. Tai buvo berniukas, mylintis džiazą.

Nuo tos dienos pas mergaitę vis dažniau ateidavo, atslinkdavo, atitapsendavo žmogus. Ji išmoko juos atskirti. Berniukas, kuriam einant krito klevų lapai, mergina menininkės širdimi, vaikas filosofas, stalius, kvepiantis laku ir kalnais, mergaitė, savo širdyje sauganti visas pasaulio melodijas, mergaitė, turinti stiklainį su krevetėmis ir, žinoma, berniukas, mylintis džiazą. Mergaitė juos pasitikdavo su jauduliu. Kiekvieną naują dieną išpakuodavo kaip nuoširdžiai padovanotą dovaną.

Ji ir jos draugai leisdavosi į nuotykius. Iš pradžių jie nebuvo didesni nei žygiai iki parko arba pasivaikščiojimas ant nutrintų bėgių. Bet mergaitė vis mažiau besugrįždavo į savo oranžinį namelį, nors šis kas kartą mielai ją priimdavo atgal ir nesiskųsdavo, kai gausūs svečiai pratampydavo pablukusius šonus.

Jie keliaudavo vis toliau. Į kalnus, kur slėniuose jausdavosi mažesni nei kamanė ant gėlės žiedo ir kur ant viršūnių jausdavo, kaip nuo kosmoso juos skiria tik jų sparnų trūkumas. Eidami jie dainuodavo, juokaudavo, plepėdavo arba tyloje jausdavo, kaip juos vienija malda.

Mergaitė pajuto, kad visko per daug. Ją traukė išsakyti viską, ką patyrė. Žodžiai veržėsi iš burnos net kabindamiesi už dantų. Jos istorija nenusileido toms, kurias ji anksčiau skaitydavo. Kartą gyveno mergaitė, kuriai pakako to, ką jai suteikė šiandiena.

Taigi. Kartą gyveno mergaitė, kuri nepabūgusi tamsos, atrado šviesą.

*Liuksemburgo I Europos mokykla
Mokytoja Jurgita Orlovaitė*

Junda Vitkutė, 6 m.

*Liuksemburgo I Europos mokykla, Liuksemburgas
Mokytoja Daiva Jarošienė*

Lėja Reinytė, 11 m.**KAIP ATSIRADO NAKTIS**

Saulutė spindėjo, visi džiaugėsi lauke, išskyrus naktinuką. Naktinukas buvo pasislėpęs po lova, nes jam nepatiko saulytė. Jis džiaugėsi tamsa, užtat ir tūnojo po lova. Čia buvo taip tamsu, nors į akį durk, tik naktinuko akytės žibėjo kaip žvaigždės.

Vieną dieną jam nusibodo tūnoti po lova ir nusprendė išeiti į lauką. Kai naktinukas išlindo, kartu su juo išlindo ir tamsa. Ji apėmė visą žemę ir pasidarė tamsu, tamsu – nieko nematyti, tik naktinuko akytės. Bet naktinukas to nežinojo arba buvo užmiršęs savo draugę tamsą, todėl nustriksėjo į lauką. Naktinukui buvo labai smagu, jis karstėsi po medžius, braidžiojo upelyje, kol pavargo. Tada naktinukas patraukė iki savo lovos, o kartu su juo nuplaukė ir tamsa. Išaušo rytas.

Taip ir atsirado naktis. Naktinukas net nepajusdavo, kaip jis būdavo tai po lova, tai lauke. Tik saulute viską žinojo, nes tai ji sukūrė naktinuką, nes saulutei 24 valandas buvo per sunku šviesti, o 12 valandų-kaip tik!

Naktinukas pasirodė geras pagalbininkas ne tik saulutei, bet ir vaikams užmigti.

*Liuksemburgo / Europos mokykla
Mokytoja Lina Talačkienė*

Lėja Reinytė, 11 m.**KODĖL ŠVIEČIA SAULĖ?**

Sėdėjo Dievas savo soste ir mąstė. Niekas nenučiuokė, apie ką jis galvoja. Tik viena blusa viską žinojo, nes sėdėjo Dievui tiesiog ant ausies ir girdėjo, ką jis šnabždėdamas mąstė. Dievas turėjo didelį sumanymą.

Vieną dieną susikvietė jis savo kūrinius ir sako:

- Stokite visi į eilę.

Visi išsirikiavo ir kiekvienas gyvas padaras priedavo ir nusilenkdavo Dievui. Jis paliesdavo juos ranka, palaimindavo ir tardavo:

- Tu būsi protingas, tu būsi gražus, o tu būsi geras....

Taip jis apdovanojo kiekvieną, kas tik atbėgo, atšuoliavo, atskrido, atšliaužė, atstraksėjo...Kai jau visi buvo apdovanoti, staiga atsirito saulutė ir sako:

- Atleisk, pone Dieve, aš labai pavėlavau. Labai prašau apdovanoti ir mane.

Dievas buvo geras ir sako:

- Apdovanosiu tave šviesa. Tai didelė dovana.

Tos šviesos buvo tiek daug, ji buvo tokia stipri, kad saulutė pakilo į dangų ir ėmė taip skaisčiai šviesti, kad net pažiūrėti į ją negalėjai. Nuo tada saulutė šviečia ir šildo, todėl visiems dievo padarams smagu, malonu ir šviesu gyventi.

Net Dievas kartais nusišypso.

*Liuksemburgo / Europos mokykla
Mokytoja Lina Talačkienė*

Šarūnas Šulcas, 11 m. KODĒL ŽEMĒ DREBA?

Seniai labai seniai gyveno ponas Dievas. Jo rūmai buvo tokie didžiuliai, kad galo neregėti, ir blizgėjo lyg deimantas. Dievas turėjo labai daug maisto, tiek daug maisto, kad metų metams užtektų šimtams žmonių pamaitinti. Bet tas nedorėlis su ragais, kanopomis ir raudona uodega Velnias viską sugadino.

Vieną gražią dieną Velnias sau ramiai trobelėje giliai po žeme drybsojo ant sofos ir užsimanė valgyti. Velnias pažvelgė į šaldytuvą ir išpūtė akis. Nieko nėra! Dar labiau išalkęs ėmė galvoti, o galvodamas sau po nosimi šnibždėti:

- Gal pačiupti maisto iš pono Dievo?

Kaip tarė, taip ir padarė. Iš pradžių Velnias pasiėmė maišą, kad turėtų kur maistą susikrauti. Nuskrido su savo asilais pas Dievą į rūmus, persiriogino per didžiulę auksinę tvorą ir nupėdino į vidų. Atsliūkinio į virtuvę. Ten tiek daug maisto buvo, kad net akys raibo ir seilės tįso. Velnias išsitraukė maišą, kurį buvo pasiruošęs, ir dėjo maisto tiek, kiek tilpo, iki pat kraštų. Tada sau ramiai išplumpino iš rūmų pas savo protingus asilus.

Grįžęs namo atlapojo maišą ir pradėjo šlamšti, kaip niekada dar nešlamštė. Prisirijęs gardaus maisto, jis taip atsirūgo, kad net žemė sudrebėjo.

Ir dabar, kai žemė dreba, žinokite – Velnias vėl puotauja.

*Liuksemburgo I Europos mokykla
Mokytoja Lina Talačkienė*

IMants Kuliešiūtė, 6 m, OBUOLIUKAS

*Liuksemburgo I Europos mokykla, Liuksemburgas
Mokytoja Ina Kimaitienė*

Jonas Kurtinys, 11 m.

KAIP ATsirADO PASAULIS IR KODĒL DIEVAS MUMS PADEDA

Vieną kartą gyveno Dievas su velniu. Jie buvo paplūdimy ir žaidė smėliu. Dievas paliepė velniui kasti labai giliai tol, kol jis ras šlapio smėlio. Velnias kasė, kasė, kol surado. Padavė velnias Dievui šlapį smėlį. Dievas paėmė jį ir sulipdė milžinišką gumulą. Metė Dievas gumulą tolyn į jūrą ir iš to smėlio pasidarė žemė. Taip jau nutiko, kad Dievui pasirodė labai nuobodu būti vienam su velniu, todėl jis nusprendė nulipdyti žmones. Tuo metu velnias užsimanė būti vienas toje žemėje, todėl jis sumastė atsikratyti Dievu. Kai velnias ruošėsi Dievą nugalaboti, šis jau buvo spėjęs padaryti vieną žmogų. Tasai žmogus perspėjo Dievą apie velnio piktus kėslus. Pasaulio kūrėjas tai išgirdęs labai užsirūstino ir nutrenkė velnią į pragarą.

Nuo to laiko žmonės gyvena žemėje, o norėdamas atsidėkoti už jo gyvybės išgelbėjimą Dievas žmones globoja ir jiems kaip begalėdamas padeda.

*Liuksemburgo I Europos mokykla
Mokytoja Lina Talačkienė*

Dominikas Šopa, 11 m.
KODĖL GENYS MEDŽI KALA?

Seniai labai seniai Dievas, sukūręs pasaulį, žemėje apgyvendino gyvūnus. Tuo metu genys nekapojo medžių ir jo galvelės viršus nebuvo raudonas. Garnio lopas buvo baltas ir negaudydavo varlių iš ežerų. Kurmis nebuvo aklas ir jis nerinkdavo sliekų iš žemės.

Velniui tai nepatiko ir jis suplanavo pakenkti dievo kūriniais. Jis apgyvendino ežerus mažomis ir didelėmis varlėmis.

Dievas pakvietė garnį ir jam sako:

- Nuskrisk prie ežero ir surink visas varles.

Garnys nuskrیدęs prie ežero ir surinkęs tik didžiausias varles, parskrido atgal pas dievą. Dievas pamatęs, kad ne visas varles surinko, o tik didžiausias, supyko kaip niekada dar nebuvo. Paėmė lazda, kuri buvo tvirta kaip plienas, kirto garniui per nugarą ir tarė:

- Tu turėsi visą gyvenimą varles rinkti iš ežerų.

Taip tas garnio lopas ir nusidažė juodai.

Velnius susinervino ir apgyvendino žemę visokiais sliekais. Dievas, tai pamatęs, pakvietė kurmį ir tarė :

- Eik ir surink visus sliekus iš žemės.

Kurmis nudūmė rinkti sliekų ir neilgai trukęs atbėgo atgal pas dievą.

Dievas pamatęs, kad ne viską surinko, o tik mažus, atėmė jam regėjimą ir tarė:

- Gausi rinkti visus sliekus iš žemės visą gyvenimą.

Tada velnius, dar labiau supykęs, apgyvendino medžiuose vabalus, kurie juos naikina. Dievas, supratęs, kad velnius kažką negera padarė medžiams, pakvietė genį ir sako:

- Nuskrisk į mišką ir surink visus vabalus iš medžių .

Genys nulėkė į mišką, smailiu snapu prakapojęs medžių žievę, surinko visus kenkėjus, tada nuplasnojo pas dievą. Dievas apsidžiaugęs pasakė:

- Šaunuolis, tu esi vienintelis, kuris surinkai visas bjaurības, ir todėl aš tau palieku šią darbą, jeigu tu tik sutinki. Ir kaip dovanų už gerą darbą aš nuspalvinsiu tau galvelės paviršių raudonai.

- Ačiū, žinoma sutinku , mano kūrėjau. – pasakė genys ir nuskrido į mišką toliau rinkti vabalų.

Nuo to laiko garnys turi juoda lopą ir renka varles iš ežerų. Kurmis aklas ir renka sliekus iš žemės. O genys raudonu pakaušiu renka vabalus iš medžių.

Ema Piepolytė, 11 m.
KAIP ATSIRADO LIGA?

Dievas nebuvo vienas. Jis turėjo padėjėją Agatoną. Jis tobulino viską, ką Dievas sutverdavo. Dievas sukūrė šernus, Agatonas iš šernų padarė kiaules, iš vilkų – šunis, iš lūšių – kates. Agatonas buvo mažas, storas, trumpais rudais plaukais. Jis avėjo per didelius batus, dėvėjo per trumpas kelnes ir suplyšusius marškinius. Agatonas galėjo nusileisti į žemę, bet labai retai jis tai darydavo, nes žmonės iš jo šaipėsi, kad jis storas, prastai apsirengęs, negražus. Vieną dieną jam kažkas pasakė, kad jis pats bjauriausias žmogus. Agatonas supyko, norėjo atkeršyti, galvojo dieną naktį, ką čia padaryti. Dievas tiek daug gera sukūrė žmonėms, o jie tik moka šaipytis! Agatonas sukūrė raupsus ir užnešė žmonėms į žemę. Tai liga, kuri subjauroja žmogaus veidą, rankas, kojas. Dabar tie, kurie šaiposi iš Agatono išvaizdos, patys tampa dar bjauresni.

45

Ema Piepolytė, 11 m
KAIP ATSIRADO LIETUS?

Vieną kartą buvo debesėlis. Jis nieko neveikė, leido saulei šviesti, nes galvojo, kad saulė reikalingesnė už jį.

Žiūri debesėlis, žmonės dairosi į dangų ir dūsauja. Staiga vienas pasiima kopėčias ir lipa į dangų. Sugriebia debesėlį, pristumia prie saulės ir pradeda jį gręžti kaip kempinę. Pasipila vanduo, o žmonės džiugiai čiumpa kibirus, prisipildo vandens. Dabar turės ką gerti!

Taip debesėlis suprato, kad čia jam reikėjo dirbti, o ne leisti saulei viską daryti. Nuo tada, kai saulė stipriai užkaitina, jis ją užstoja ir lyja.

*Liuksemburgo I Europos mokykla
Mokytoja Lina Talačkienė*

Eva Belda, 9 m.
*Barselonos LT mokyklėlė, Ispanija
Mokytoja Solveiga Stankevičiūtė*

Vakaras, mėnulis kaip sidabrinė lėkštė, o žvaigždės kaip tūkstančiai žibintų. Šeimininkas vedžiodamas pamiške savo šunį sustojo ir užsisvajojęs paleido šuns pavadėlį. Kiek paspoksojęs į dangų nutrepseno toliau, net nepastebėjęs, kad šuns nebėra. Šeimininkas buvo labai didelis užmirštuolis, net savo galvą palikt galėtų.

Šuo mylėjo savo šeimininką ir nemanė nuo jo pabėgti, bet pamiškėj jį apėmė didžiulis smalsumas pabėgėti gilyn, net nepajautė, kaip atsidūrė pačioje miško glūdumoje ir pametė pėdsakus. Kaip sugrįžti atgal? Jis žinojo tikrai, kad jo šeimininko namas buvo geltonas ir šalia miško.

Šuniukas binzeno mišku ir už medžių pamatė vilko siluetą. Jis nešuniškai išsigando, bandė slėptis, bet netyčia užmynė ant šakelės. Vilkas traškesį išgirdo ir pradėjo artintis. Šuneliui širdis į kulnus nusirito. Jo gyvybė kabėjo ant plauko, dar keli žingsniai ir vilkas bus čia! Bet iš arti vilkas neatrodė piktas, ne toks, kaip kiti vilkai.

Vilkas jam tarė:

- Aš tau nieko nedarysiu. Kaip čia atsidūrei, ar tau viskas gerai?
- Aš su savo šeimininku vakar atsikrausčiau. Tamsų vakarą išėjom pasivaikščioti, bet aš trumpam atsiskyriau ir nebegaliu atsekti pėdsakų namo. Aš tik žinau, kad mūsų namas yra geltonas kaip saulė ir jis yra prie miško.

Vilkas pakrapštė galvą ir jam tarė:

- Aš žinau, kur šitas namas yra, nuvesiu tave, bet pakeliui bus pilna pavojų. Šuneliui buvo nedrašu, bet jis neturėjo kitos išeities, tad sutiko.

Staiga jie išgirdo šnypštimą: „Ššššššš...“. Gyvatė jau taikėsi vilkui įgelti, bet šuniukas buvo labai greitas. Jis šoko ant gyvatės ir perkando ją pusiau. Vilkas buvo dėkingas šuneliui.

Po geros valandėlės jie atpėdino prie geltono namo. Šuo padėjo jam už kelią namo, o vilkas padėjo už išgelbėtą gyvybę. Šeimininkas išgirdęs šuns lojimą tuoj pat išlėkė į lauką ir apkabino savo šunytį.

Dabar šuniukas nekantriai laukdavo vakaro. Kol šeimininkas grožėdavosi mėnesiena, jis bėgdavo į mišką, kad susitiktų su savo draugu. Jie vis prisimindavo netikėtai užsimezgsią draugystę.

Audra, 9 m. LIETUVA VASARĄ VĖJUI PUČIANT

*Barselonos LT mokyklėlė, Ispanija
Mokytoja Solveiga Stankevičiūtė*

47

Nikita Točickij, 11 m. TARAKONAS RYTIS

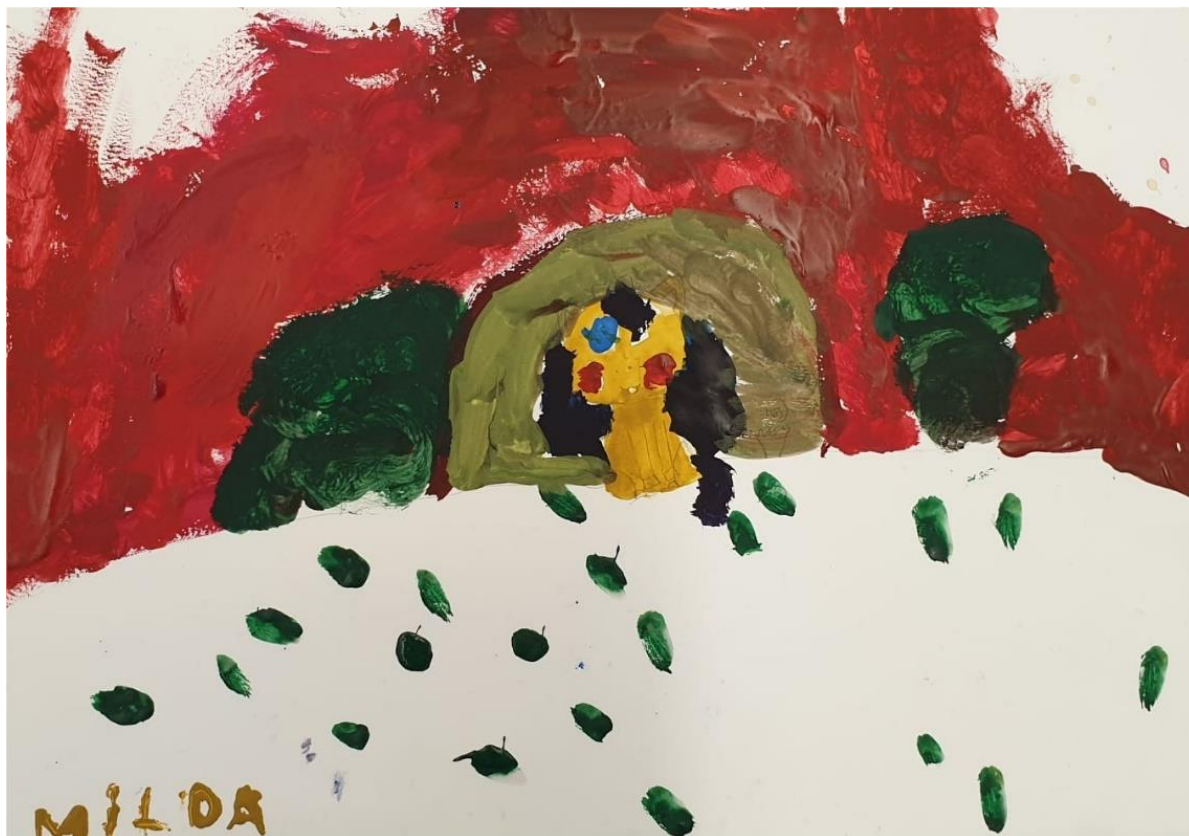
Gyveno kartą Tarakonas ir jis buvo vardu Rytis, bet vargšas nemokėjo ištarti R raidės, todėl vadindavo save Talakonu Lyčiu. Visi iš jo šaipėsi, o mokykloje visi jį skriaudė.

Todėl vieną šaltą dieną vargšelis tarakonas iškeliavo į miestą, kur gyveno žmonės. Tarakonui labai buvo šalta. Jis rado namą, o jame – kampelį, kur jam patiko, nes buvo šilta ir drėgna. Ten ir apsigyveno.

Bet, kaip jūs žinote, žmonėms dažniausiai nepatinka tarakonai. Todėl vieną dieną atėjo namų valytoja, taip išsigando pamačiusi Rytį, kad vos jo nepritrėškė savo šluota. Gerai, kad Tarakonas Rytis buvo greitas kaip kulta ir paspruko į kaimynų namą. Tačiau ir iš čia buvo išvarytas. Taip jis apkeliavo beveik visą pasaulį, bet vis tiek nerado tokios vietos, kur jam būtų šilta, jauku ir patogiu, kur jis nebūtų vienišas. Vieną šaltą naktį, kai žvaigždės spindėjo ir mirksėjo, kai naktis buvo tamsi kaip anglis, Tarakonas Rytis nusprendė, kad grįš namo pas draugą, pas tėvus, pas močiutę ir senelį. Kitą rytą Rytis iškeliavo namo. Jis ropojo dieną ir naktį, kol pasiekė namus.

Ten jam buvo ir jauku, ir gera, ir šilta. Visiems pasakojo apie savo didingąją kelionę, taip susirado daug draugų. O tie kiti tarakonai, kurie jį kadaise erzino, liko be draugų.

*Liuksemburgo I Europos mokykla
Mokytoja Lina Talačkienė*

*Barcelonos LT mokyklėlė, Ispanija
Mokytoja Solveiga Stankevičiūtė*

Vėjas Knezėnas, 11 m. VAGILIUKAS TAKSIUKAS

Tai buvo šviesus rytas, kai Bobį pažadino ankstyvos blyškios saulės spinduliai. Dar labai anksti. Atsikėlęs išsitiesė, pasitampė ir tyliai nubinzenęs prie dubenėlio palakti. Tai buvo gražus taksas – juodas, trumpaplaukis, uodega stora ir ilga, o snukutis juodai rudas, nosis šlapia, dantys ir iltys baltumo kaip perlai, aštrumo kaip peiliai! Pėdutes irgi truputėlį rudos, nagučiai ilgi ir juodi, o kai jis bėga, tai nagučiai tokį garsą skleidžia: tik tak tik tak – kaip laikrodis tiks.

Palakęs užuodė skaniai kvepiančius šunų skanėstus. Uoslė jį nuvedė prie apatinės lentynos. Pirmiausia pabandė atidaryti tik letenėle, bet suprato, kad nieko nebus, taigi snukutį įkišo tarp rankenos ir durelių. Tada paėjo į šoną ir durelės atsivėrė. O ten jau stovėjo pakelis skanėstų. Maišelis buvo popierinis, taigi dantukais greitai pragraužė skylę ir išsikrapštė vieną didelį kaulo formos skaniuką. Greitai susikišo jį į burną ir suėdė. Pasistiprinęs nubinzeno atgal į migį ir užparpė. Tą patį darė visas kitas dienas ir taip visą mėnesį iš eilės, kol vieną dieną liko vos keli skanėstai.

Kartą viena iš jo sesių užsinorėjo skaniuko. Mama atidarė spintelę ir staiga pamatė atidarytą skaniukų pakelį, o jame likusius keturis skanėstus. Supykusi apklausė visus vaikus. Bobis bijojo prisipažinti - taigi nutylėjo tiesą. Visiems vaikams atsakius ne, mama paskelbė, kad tie skaniukai iš tikrųjų buvo žiurkių nuodai ir jie nuodingi taksams. Bobis išsigando ir prisipažino. O mamai pyktis atlėgo ir ji Bobį tik pamokė:

- Niekada nemeluok, nes melo kojos trumpos.

Taip ir baigėsi ši istorija.

*Liuksemburgo I Europos mokykla
Mokytoja Lina Talačkienė*

Lėja Vagnoriūtė, 11 m. ISTORIJS RAKTAS

Kaip ir kiekvieną vasaros mėnesį, dienai ar kelioms važiuodavom pas močiutę ir senelį į kaimą, mat tėvai sakė, kad man ir broliui bent kartais reikia pakvėpuot gryno oro. Buvo niūri vasaros diena ir mums pasidarė labai nuobodu.

Nusprendėme nueiti į palėpę, pasižiūrėti, kas gi tose skryniose tiek metų guli. Visos skrynios buvo pilnos senų daiktų, senų skarų, nebemadingų rūbų, apiplėšytų knygų, nulūžusių kėdžių kojų, kitaip sakant, viskas, kas neberekalinga ir nebenaudojama. Kažkur už senos apdulkėjusios spintos gulėjo dėžutė su Lietuvos trispalvės atvaizdu. Dėžutė nedidelė, apdulkėjusi, galima matyti, kad kažkas ją buvo pamiršęs ilgą laiką. Mes nusprendėme ją atidaryti, pažiūrėti, kas gi yra viduje. Atidarę pamatėm – nieko... Nusivylėm, tikėjomės kažko ypatingo, bet, deja... Jau ruošiantis išeiti, man už akių užkliuvo viena sena ruda dėžutė, sugalvojom patikrinti ir ją, bet... Ji buvo su spyna. Mano brolis

gerai nusimanė apie spynas. Apžiūrėjęs spyną prisiminė pakabuką, kurį gavau, kai gimiau – tai buvo raktas. Galvojau, jis tiesiog talismanas. Ant vienos rakto pusės buvo parašyta labai mažomis raidelėmis: „Meilė. Drąsa. Laisvė.“ Brolis paprašė nusiimti tą mažą raktelį ir pabandyti atrakinti juo spyną. Nusiėmiau ir pabandėm. Ir... Pavyko! Atidarę ten pamatėme seną ranka rašytą laikraštį. 1949 - ujų metų! O pavadinimas –

„Partizanai“. Abu nežinojome, ką tie „Partizanai“ reiškė. Nubėgome laiptais žemyn pas močiutę ir senelį paklausti, kas čia, kas tie partizanai. Mums abiem buvo labai įdomu sužinoti. Tik nusileidus laiptais žemyn, kažkas paskambino broliui – jis turėjo greitai išvažiuoti. Todėl paliko šį reikalą išsiaiškinti man ir po to jam viską papasakoti.

– Močiute! Seneli! Tik pažiūrėkit ką radau!

– Jore, vaikel, kur tai rada?

– Rudoje, senoje dėžutėje su spyna.

– Su spyna? Kaip atrakinai ją, jei ji buvo su spyna?

– Tas raktelis, kur gavau, kai gimiau! Su juo.

Kas čia yra? Papasakokit, prašau!

– Atėjo laikas. Atėjo laikas tau papasakoti apie tą raktą ir šią nepaprastą dėžutę. Čia yra partizanų laikraštis.

– Palaukit. O kas tie partizanai? Aš nežinau!

– Partizanai – tai žmonės, neatvirai kovojantys mūšio lauke, o slapta susirinkę ir puldinėjantys priešą. Lietuvoje būta partizanų... Lietuva pakliuvo Sovietų sąjungos valdžion. Tada Lietuvos drąsūs vyrai, susibūrę į grupes, ėjo į miškus, apsaugoti lietuvių ir ginti Lietuvos laisvę.

– O jei jie ėjo į miškus, tai kur jie gyveno?

– Bunkeriuose.

– Kas tai yra? Kas tie bunkeriai?

– Bunkeriai- tai po žeme iškastos mažytės patalpos. Keli gultai, stalėlis ir vieta pasidėti ginklams. Buvo ne pačios geriausios gyvenimo sąlygos, bet meilė Lietuvai buvo didesnė už viską!

Partizanų kovose naudotas automatas.

Lietuvos partizanų laikraštis.

- Močiute, papasakok daugiau! Labai įdomu!
- Leisk man papasakoti tau vieną istoriją apie tą laikraštį, suprasi pati viską.
- Gerai!
- Kažkada, senai jau...
- Palauk, kada?
- 1944 –1953 metais. Aš pirma tau istoriją papasakosiu, o jei tau kils klausimų, paklausi, sutarta?
- Taip, sutarta!
- Nuo ko pradėjau? Aaa... Kažkada seniai Lietuva buvo okupuota Sovietų sąjungos. Laukti sudėjus rankas jau buvo nebegalima. Todėl drąsūs vyrai išėjo į miškus kovoti už Lietuvos laisvę. Puolė priešus iš pasalų, gyveno bunkeriuose. Vienas partizanas nusprendė rašyti laikraštį, kad perspėtų žmones, kas ir kur vyksta. Rašė naujienas. Pavyzdžiui, šios dienos: „Šiandien atvyko į pasitarimą, ką toliau ir kaip toliau veikti. Daug partizanų žūsta, į partizanų būrius įsimaišo išdavikai, pasiduoda. Buvo 20000, liko 16000 partizanų. Laikomės, kaip galime. Šiandien judėsime į šiaurę. Kyla labai didelis pavojus, mus išdavė!“...

Data nusitrynusi, negaliu pasakyti, kada buvo rašytas. Deja, partizanai pralaimėjo, bet meilė Lietuvai liko.

–Partizanai yra labai drąsūs kovotojai, Jei reikės ir aš tokia būsiu!

–Būsi!

–Aš didžiuojuosi, kad mūsų tėvynėje buvo tokie narsūs ir drąsūs žmonės, kovoję ir pasiaukoję dėl mūsų laisvos Lietuvos!

Mielai būtume paskaitę laikraštį iki galo, tačiau grįžo brolis, ir turėjome eiti pietų.

Augustas Vilčinskas, 11 m.
AŠ - SAVANORIS

Vieną dieną per istorijos pamoką mokytojas mums pasakojo apie savanorius, kurie gynė Lietuvą.

Staiga pajaučiau šaltį – gulėjau sniege ir prieš mane buvo didelė turgaus aikštė . Viskas man atrodė kažkaip keistai – niekur nesimatė nei vieno automobilio, bet užtat girdėjosi žirgų žvangimas ir ginklų

žvangėjimas. Aš priėjau prie vieno žmogaus ir paklausiau:

- Kelinti metai dabar?

Vyras, panašus į kareivį, atsakė:

- 1919 -ieji.

Aš labai išsigandau, nes supratau patekęs į praeitį. Žmogus karine uniforma pradėjo kažką garsiai skaityti, kitas vyras pasiėmė lapą ir sėdo į roges, ir staiga visi žmonės stojo į eilę.

Pamažu atsiminiau iš istorijos pamokų, kad tas vyras rogėse yra Povilas Lukšys, pirmasis nepriklausomos Lietuvos savanoris. Jis ragino ginti Lietuvos laisvę prieš Rusijos bolševikus. Visi pasiėmė ginklus ir ruošėsi kovai. Aš irgi norėjau stoti į drąsių savanorių gretas, nors ir neturėjau ginklo, bet staigasėdėjau direktoriaus kabinete. Mane paliko po pamokų, nes pabudau, tik suskambėjus skambučiui į pertrauką.